

VREMEA MĂRTURISITORILOR: „CLIPA DE LUMINĂ”, de IOANA STUPARU

- recenzie -

... Poet , prozatoare, eseist , cronicar de carte, scriitoare pentru copii – **IOANA STUPARU** nu-și propune, în prima sa apariție editorială, *Clipa de lumină*¹ (273 de pagini – carte clasificată de critici: “*roman de debut*”), să atingă culmi de expresivitate estetică. Dacă ar fi făcut eforturi în acest sens – **își rata cartea**.

De ce? Foarte simplu: rolul pe care și-l asumă în acest scurt **Manual de Revelație** (da, **Revelație** - acesta este, de fapt, numele “*Clipei de Lumină*”!) nu este acela de **Scriitor Profesionist**, ci de **Mărturisitor “Popular”/Apostolic**. Or, un Mărturisitor trebuie să fie, asemenea apostolilor, uluitor de simplu, în expresie – pentru a fi/deveni credibil, pentru cei care-l ascultă. Scriitorul (dacă vrea să se arate/prezinte ca atare) este, prin blestemul “profesiei” sale, artificios, deci puțin credibil. Excepție fac Geniile, Spiritele Înalte, Asemăntoare - branșate direct la Logos-ul Planului Sacral.

Din cartea **IOANEI STUPARU** lipsește, cu desigur, exhibiționismul scriitoricesc (dacă Poezia Sufletului apare – **IA PARE, DES!** - aceasta se înfăptuiește firesc, precum Respirația, precum Continuitatea Luminii!) – și este (la fiecare pagină!) prezent efortul de smerenie: uneori ratat, dar, prin re-iterarea (autentic simplu/evlavios, simplu/nerăvnitor de altceva decât de Revelația Dumnezeiască – dar, cu atât mai mult, stăruitor într-un instinctul de Viață : **Singura Viață Adevărată este CU DUMNEZEU!**) gestului interior, până la urmă, acceptat de către Planul Transcendent – acceptat **așa cum este făcut, cu limite inerente condiției umane** - dar limite ale **sincerității complet devotate!** - prin viziunea finală a Templului din Vârful Muntelui (cf. *Templul din vârful muntelui*, p. 269: “Am reușit să urc, atât cât puteam să văd [s.n.] - ce este în vârful muntelui. Acolo era un templu” – s.n.).

Deci, cartea **IOANEI STUPARU** este mai puțin, totdeodată, mult mai mult decât un roman. Mai mult decât “*romanul regisirii proprii ființei*”, este o lecție pentru Om/Umanitate: **Cartea pentru Regisirii Ființei Umane-Divine**.

După opinia noastră, deci, nu avem de a face cu un roman propriu-zis, ci cu un **Jurnal de Revelație** – dar și cu un **Îndreptar (laic) de Revelație**.

IOANA STUPARU este, prin această carte, un oarecare om, un laic – dar un laic obsedat de Zbor, de Setea Viziunii de **DUMNEZEIRE**, dar și de Setea de **Împărtășire a Experiențelor de Duh**, pentru eventuala soteriologie generală, umano-divină, prin Cuvânt-Mărturisire (ce altceva sunt *Sfintele Evanghelii*, “*mutatis mutandis*”?!) către semenii. Dumnezeire care este, evident, cea Ortodoxă : Sfânta Treime, Mântuitorul Hristos, “Măicuța” /Maica Domnului/”Femeia în alb” – dar și orice alt abur extatic de hierofanie.

Se efectuează un **Dublu Pelerinaj**, deci o Dublă Identificare: **Pelerinajul Exterior**, pe la mănăstirile din Nordul Sacru (al Moldovei) – pentru ajungerea la **Pelerinajul Interior**, al amintirii (dar și invers: amintirea mediului tradițional al copilăriei stimulează Voința/**DORUL**-Dorința de Pelerinajul Exterior, spre Mănăstiri-Templul din Vârful Muntelui: “De doră vrea să mor din nou. De prea mult dor, a vrea să mor mereu. Mai bine mă sting de dor, decât să-mi fie sufletul pustiu!”- p. 193).

¹ -Ioana Stuparu, *Clipa de lumină*, Editura Miracol, București, 2001.

N-ar fi posibil Revela ia, f r Mediul Revelator Restaurat: **Mediul Tradi ional**, al Casei P rinte ti, Al Mamei Cosmice i al Tat lui -Complement Sacru-Iosif – dar, mai ales, al **VETREI FOCULUI/MATRICEA ORIGINAR A FIIN EI/FIIN RII** (ca “nuntire” a Vie ii cu Moartea – cele dou fe e ale Existen ei): “*La vatr , în jurul focului, se adun oamenii (...). La vatr se fac colacii pentru pomeni, sau pentru împ r it la anumite s rb tori. La vatr se fierbe grâul pentru coliv . Vatra tie numele tuturor”* (s.n. – cf. **Vatra Focului**, p. 48).

Orice, în acest univers pe care-l pâng rim, clip de clip , cu existen a noastr p c toas , este **MINUNE DUMNEZEIASC** , dar orbii de noi nu v d, sau întârzie s vad ... i întârzierea poate s le fie fatal , din punct de vedere spiritual, al Mânturii (a se vedea cazul Tat lui, care “*a murit cu uica în gur* ” – cf. p. 38; “*uica din gur* ” poate fi, îns , i simbolul Focului/Sabiei a Logos-ului... - depinde de...”grade”!).

“*Minunile Dumnezeie ti le tr im la tot pasul. Dar trecem nep s tori pe lâng ele, f r s le observ m*” (cf. **Clipa de fericire**, p. 193). Vina este exclusiv uman : “*Plâng i m rog la Dumnezeu, ca s nu ne piard (...). Ce vin are p mântul? Ce vin au pomii? Ce vin are iarba? Vina este numai a noastr , a oamenilor. Noi putem s fim pedepsi i, fiecare dup p catele noastre, iar puterea de a cânt ri i de a pedepsi st numai în mâna Domnului. El este Cel Mare i Cel Drept*”.

Cum, atunci, s credem c Dumnezeu nu i-a întors, definitiv, fa a de la ne-recunoa terea/nerecuno tin a noastr ?

Exist , în primul rând, dovada “semnelor” (totul, în lume i în e existen a uman , este un sistem de **semne dumnezeie ti/avertiz ri/hierofanii**, pe lâng care numai orbii trec nep s tori), dar i permanenta tenta ie a **Zborului/Sete de Reg sire a Transcenden ei din noi/Reg sire a Locului-Origine/”illo tempore”** (de fapt, Pelerinajul Exterior acest scop îl are: de a o reg si, prin Mân stire/Casa/Templul Domnului - pe Fiin a R t cit Istoric! - metaforizat în “*puful de p p die*”...). i, prin Pelerinajul Descoperitor de Drum spre Sine, metaforizat prin “*pantoful*” din mâna Lui Dumnezeu, dar i prin “*c lu lu negru*” din Rombul de Lumin /Sfânt TreimeMistic – cf. p. 235, respectiv p. 249 (**Pelerinaj ca “plecare în SUS”** – spre Bine-Fericire/Reg sire a Drumului de Eliberare/Mântuire a Duhului – cf. p. 233: “*În pelerinajul acesta am fost mai mult singur . i aceasta, pentru faptul c am fost mai mult plecat . Unde? Pe undeva , pe sus, unde îmi pare bine*” – s.n.) – omul singur i vinovat descoper **Mila Lui Dumnezeu** (tot în semne de avertizare, dar i în **Miracolul Incomunicabil/Inefabil al Frumuse ii!**: “*Mân stirea Vorone este un adev rat miracol. Pentru a-l tr i, trebuie s te duci s vezi mân stirea*” – cf. p. 222) - se descoper pe sine, în cei ce-l înva s lupte contra p catului/înver un rii întru p cat (“îndr ci ii”, tip Sorana...cea ve nic “ar goas ”, care nu în elege **NIMIC**, refuz **totul** - din sacralitatea c ut rii de sine...) - de fapt, ei în i i fiind “ale ii” Lui Dumnezeu întru Misiune Soteriologic , ei în i i tr ind întru/luându - i minunata Misiune a Lui Hristos, Misiunea Cosmico -soteriologic – ei devenind “aripile” **REALIT II** zborurilor noastre par iale sau ratate întru “**închipuire**”: “*Nu mai tiam cum s -i mul umesc lui Dumnezeu, pentru c exist pe p mânt i astfel de oameni, precum c lug rul acesta i al ii pe care i-am întâlnit prin mân stiri. Cuvintele nu credeam c sunt de ajuns. Pentru astfel de oameni i pentru rug ciunile lor, ne ine Dumnezeu pe p mânt i pe noi, cei mul i i p c to i. Fa de m re ia unor astfel de oameni, m sim eam mic i lipsit de importan . Îmi era ru ine c tr iesc pe acela i*

p mânt cu ei. (...) Ce mic sunt! Oare ce caut eu pe acest p mânt, atâta timp cât sunt oameni care merit să trăiască ?”

...**IOANA STUPARU**, prin această dezlinuire de sinceritate liminar, dă răspuns la ve nicele și sâcâitoare întrebări ale zilelor noastre: “*Cum poate Dumnezeu să ne mântuie? Cum poate Dumnezeu să bdată p catele noastre, fără de capăt și fără de conștientizare? Cum să sperăm la Bine și la Mântuirea Lui Dumnezeu, când se înmulțește zilnic, Păcatul – și, tot zilnic, scade Credința?*” etc. etc.

IOANA STUPARU spune/mărturisitește și spicată: Lumea Lui Dumnezeu nu este cantitativ, ci **calitativ**. Adam Protogonos se va reface nu prin toți (“se va alege grâul de neghină, iar neghina arde-se-va în foc”), ci prin **aleși**, prin cei, de fapt, care **au ales!**

și care pot deveni, cu acceptul nostru de Duh – **Modele de Recuperare a Sinelui Pierdut în Istorie...**

...Da, de fapt, ei, “aleși”, L-au ales, ca act volitiv suprem, întru Liberul Arbitru – L-au ales, fără a fi o voință întru **TOTAL** Martiriu, pe Hristos-Dumnezeu – și, deci, implicit, au ales să poarte **Crucea Misiunii Soteriologice, de Restaurare a Ființei Umane, întru Rai/Paradis.**

...Ce ni se pare cu adevărat de excepție, în această carte despre Revelație, este faptul că aceea care o scrie este o “orăncă” (e drept, aflată la prima generație...) – deci (s-ar zice...), o “dezertoare” din mediul tradițional-ortodox. Dar cât de greu se desprind “orăncii” (fie ei de prima generație...!), de “câștigul” (de fapt, **pierderea sufletului!**) comodității spirituale, al “**ieșirii din Ritual**”. **Satul/Mediul Tradițional IMPUNE Ritualul** – orăncanul trebuie să facă, însă, un efort suplimentar (rarissim!), de a-și reconstrui/re-găsi, prin “Pelerinaj” (exterior sau interior – **DAR ASUMAT CU LIMINAR SINCERITATE ȘI AUTENTICITATE DE DUH!**), **Ritualul**. De a izbăvi “**apostazia apostaziei**”! Negarea negării. **Să se “lepede” de...”lep dare”!**

Deci, să-și conștientizeze, **în modul suprem autentic!** - necesitatea restaurării **Temeliei: Re-întemeierea de întru Rai a Ființei Esențiale, cea de Duh - Templul de pe Munte**, pe care, în finalul cărții, **IOANA STUPARU** îl regăsește, în urma trudei golgotice a ascensiunii spre **SINELE TRANSINDIVIDUAL**.

...Recuperarea Sinei Cosmice, noiciano-ortodoxe.

... și **IOANA STUPARU** întrupează, prin cartea pe care o citim, cu degetul între pagini, spre a relua pasaje revelatorii – tocmai expresia **ANSEI** omului “urban” (de fapt, urbanizato-manelizat-mahalagizat! – **Centrul** devenind, prin pierderea Duhului – **PERIFERIE SPIRITUALĂ**!) – și când demonstrează clar că pierzania lui **NU** este, cu necesitate – definitiv și ireversibil, întru uitarea Duhului/Negarea Necesității **Pelerinajului**.

Depinde, **EXCLUSIV**, de el, de “poziția”/relația în care-și pune Duhul, față de Dumnezeu-Logos-ul Sacru.

prof. dr. **Adrian Botez**